

Розділ I

Про Діну та Миколку, які навіть не думають ставати детективами

Знайомтеся: це Діна та Миколка. Вони дуже-дуже різні, хоча ось уже шість років найкращі друзі (їм якраз по шість). Діна — активна, мов кипляче молоко, а Миколка — млявий, як старий сенбернар. Діна — нервова, Миколка — сонний. Діна носить великий білий бант, а Миколка не носить великий білий бант.

Втім, ви й самі в усьому цьому переконаєтеся після знайомства з ними.

Крім того, над дітьми ніби тяжіє майнова нерівність: мам-тат в обох порівну, але в Діни також є собака, а в Миколки — лише молодший брат. Щоправда, Миколка має ще Дідуся, цілком пристойного, з вусами, але проти собаки він — самі розумієте...

«Ех, така прикрість!» — думає Миколка.

Того спекотного ранку, коли почалася наша загадкова історія, Діна з Миколкою сиділи на лавочці біля свого будинку. Треба сказати, що лавочок цих у дворі — сила-силенна. Великих і менших, зелених і жовтих, з бильцями й без, є навіть лавка-пліткарка! Цю лавку завжди займали бабусі. Одні приходили, інші йшли, але лавочка ніколи не стояла порожньою і все знала, хоч ти що в неї спитай.

Діна та Миколка сиділи на звичайній, жовтій. Поруч на зеленій під одним із вікон умивалося кошеня. З вікна на першому поверсі шкварчало й валив дим. А з вікна бабусі Віри на четвертому долинав хрипкий, лагідний голосок папуги-какаду Проші — великого поціновувача моркви:

— Мор-р-ркви́на. Пр-р-р-роши́на мор-р-рквиночка!
Мор-р-ркви́нка з цукром! Мор-р-рквиночка.

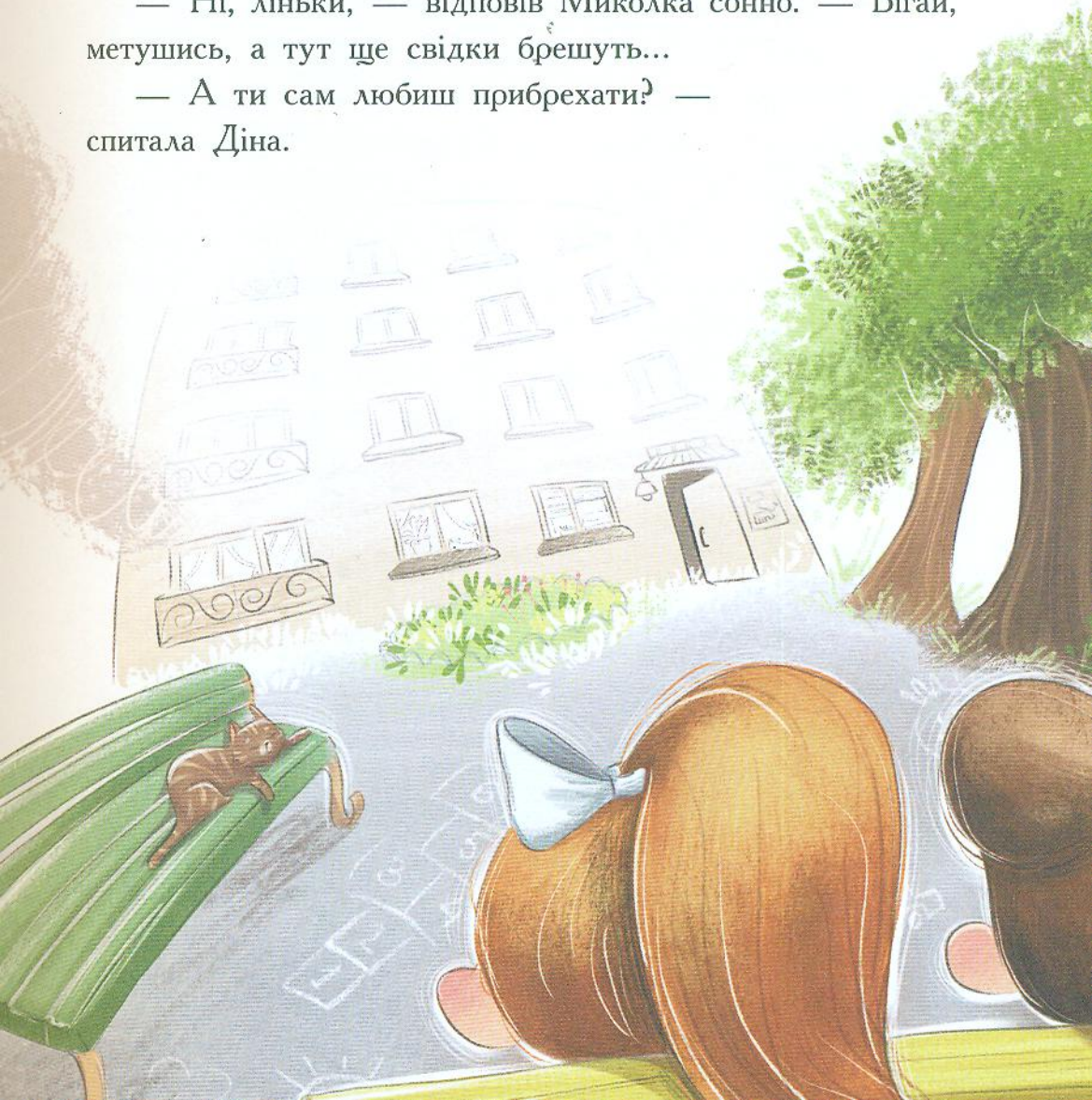
— Ти любиш детективи? — раптом запитала Діна в Миколки.

— Я люблю ковбасу. І моркву.

— Ну й дарма! — Діна мрійливо закотила очі: — Злодії крадуть (наприклад, моркву), сищики шукають, свідки брешуть... Ти хотів би стати сищиком?

— Ні, ліньки, — відповів Миколка сонно. — Бігай, метушись, а тут ще свідки брешуть...

— А ти сам любиш прибрехати? — спитала Діна.

— Ні, ліньки, — Миколка подумав і, зітхнувши, додав: — Хіба що на користь справи...

— Ех! Все тобі ліньки: шукати ліньки, брехати ліньки, тільки злодій з тебе й буде!

— Ні, ліньки, — повторив Миколка.

— Знову?! — Діна почала злитися.

Ось тут усе й почалося.

Надворі раптом пролунав несамопитий вереск:

РЯТУЙТЕ!
ГРАБУНОК!